SAYI : 29
15 KURUŞ

ATEŞ!

ÇOCUKLARA MAHSUS HAFTALIK MECMUA

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalıf Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

Yıl: I_ Cilt: 2 _ Sayı:29

8 Nisan 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

İDAM Mahkûmu

Güneşin ışığı, 7 numaralı ölüm hücresinin demir parmaklıklarına çarparak, çubuklara tutunan bir çift eli ve iztıraptan kıvrılmış, sararmış bir yüzü aydınlattı. Alan Gregori, yorgun gözlerini kırpıştırarak ışığa baktı. Bir kaç dakika bu vaziyette kaldı ve sonra yorgun gözlerini, koridorun sonunda bulunan gayet küçük hava penceresinden görünen mavi semaya dikti. Derin bir nefes aldı. Sanki oradan giren temiz havayı ciğerlerine doldurmak istiyordu.

Evet, orada hayat ve hürriyet vardı. Bu anda kimbilir kaç kişi sokaklarda serbestçe dolaşarak baharın havasını teneffüs ediyordu? Ya burada?.. Uzun bir koridor ve her birinin içinde bir ölüm mahkûmu bulunan yirmi hücre!..

Monoton ayak sesleri duyuldu. Ağır ayakkabıların taşlara çarpmasından hasıl olan bir ses! Nöbet bekleyen polis devriye geziyordu. Ellerini arkasına koymuş, mütemadiyen kauçuk sopasiyle oynuyordu.

Bu anda bir zil çaldı. Nöbetçi uzaklaştı. Aradan bir dakika geçmeden yanında, siyah elbise giymiş, uzun boylu bir adamla döndü. Bu adam, hapishanenin papazı idi! Her ikisi de Gregori'nin hücresi önünde durdular. Mahkûm, elinde incil tutan bu adamın yüzüne baktı. Ne kadar sempatik bir yüzdü!

Polis, mahkûmu göstererek:

— İşte, dedi. Alan Gregori budur! Bir kadın öldürmüş ve iki kişiyi de ağır yaralamıştır. Bu akşam güneş batarken idam edilecek!

Papaz, mahkûma baktı. Dudaklarının ucunda bir tebessüm belirdi. Müşfik bir sesle:

— Kabahatli olduğunu kabul ediyor musun oğlum? diye sordu.

Gregori yutkundu. Sonra cevap verdi:

— Hayır! Ben masumum!

— Sizin için bir şey yapabilir miyim, oğlum? Anneniz, akrabalarınız var mı?

Gregori, yüzünü ellerile kapattı:

— Beni rahat bırakın, diye inledi.

Rahiple polis uzaklaştı. Demir kapının sesi tekrar duyuldu.

Öğleye doğru, 6 numaralı hücrede bulunan mahkûmu çıkardılar. Alan Gregori, demir parmaklıklara tutunmuş, gözlerini açmış, dikkatle mahkûmu bakıyordu. Bu adam, soyduğu bankada bir polisi öldürmüştü!

Bir an sonra bütün koridor, gırtlağını parçalarcasına bağıran bir adamın sesi ile inledi:

— Sandalyeye gitmem! Sandalyeyi istemem!

Gregori düşünceye daldı. Demir parmaklıklar gözünden silindi ve yerine genç, güzel bir kadının yüzü belirdi...

★ ★ ★

Gregori, bir fabrikanın teknisyeni idi. Rıhtıma yakın bir yerde küçük bir evi vardı. Hayatta oldukça iyi yaşayabilecek kadar kazanıyordu.

Bir gün, kararsız, sokaklarda dolaşıyordu. Nihayet küçük barlardan birine girdi. Üzerinde eski bir elbise bulunduğu için etrafındakiler, ona istihfafla baktılar. Alan Gregori oturmadı. Tam çıkıyordu ki, odalardan birinin kapısı açıldı. Alan, iyi süslenmiş salonumsu bir oda gördü.

İçerde yeşil masalar, yeşil koltuklar ve gece elbiseleri giymiş baylar vardı. Bundan başka, bir şey daha farketti: Bir kız, bir kadın görür gibi oldu. Gregori'nin dudakları kımıldadı ve:

— Nel! diye mırıldandı.

Gerçi genç kadının yüzünü iyice görmemişti. Fakat sarı saçları, muntazam vücudu, çok iyi tanıdığı Nel'inkine benziyordu Bir kaç adım atarak odanın kapısına yaklaştı.

O anda karşısına bir yabancı çıktı ve sert bir sesle:

— Burada ne arıyorsunuz? diye sordu. Derhal çıkın!

Gregori bu sözlere ehemmiyet vermedi. Çünkü içerdeki kız kapıya baktı ve Alan'ı gördü. Yüzü birdenbire sarardı. Gregori, kızın dudaklarının arasından, kendi isminin döküldüğünü duydu.

Hızla odaya girdi. Kuvvetli bir el omuzundan tutmak istedi. Fakat o, adamı yana itti. Alan o anda kendini dünyanın en bahtiyar adamı zannetti. Gerçi kız, kötü bir mevkie düşmüş bulunuyordu; fakat bunun ne ehemmiyeti olabilirdi!

Şimdi onun birdenbire ortadan kaybolmasının sebebini anlamıştı. Ona nasıl darılabilirdi? Çocuğunun ne günahı vardı?

Bu kızı senelerce evvel tanımıştı. Küçük bir mağazada satıcılık yapıyordu. Bir sene kadar arkadaşlık yaptılar. İleride evlenebilmek için ikisi de para biriktiriyordu. Kız, son derece güzeldi.

İşte bu güzellik, her ikisinin hayatını da mahvetti. Günün birinde kız, ortadan kayboldu. Gregori, ondan hiç bir haber alamadı. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Ondan isteyerek kaçmadığı, bıraktığı eşyadan anlaşılıyordu.

Şimdi artık her şeyi anlamıştı: Kız gayet güzel olduğu için, onu kaçırmışlardı. Sonra bir dansöz yaparak, bardan bara sürüklemiş olacaklardı. Bu hakikat, genç adamın içinde müthiş bir hiddet kasırgası kopardı.

Bu anî saadet çok kısa sürdü. Uzun boylu, solgun yüzlü, siyahlar giymiş bir adam, ilk şaşkınlıktan kurtulunca, hemen Gregori'nin üzerine atıldı. Mücadele çok kısa sürdü. Çenesinin tam ortasına müthiş bir yumruk yiyen siyahlı adam, odanın bir köşesine yığıldı ve hareketsiz kaldı.

Gregori, daha fazla kalmak istemediği için, Nel'i kolundan tuttu ve kapıya doğru yürüdü. Fakat bu anda, kendine gelen siyah elbiseli adam, hiddetin tesirile, cebinden otomatik bir tabanca çıkardı ve ateş etti. Mermi, Gregori'ye değil, Nel'e isabet etti. Genç kız hafifçe bağırdı ve Gregori'nin kolları arasına yığıldı.

Genç adam bir müddet, kızın göğsündeki kan lekesine baktı.. Sonra yüzü birdenbire değişti. Gözlerinde müthiş bir hırsın kıvılcımları parladı. Artık ne yaptığının farkında değildi. Önünde bir yüz gördü.. Kuvvetini toplayarak şiddetle vurdu.. Önündeki çehre birdenbire kayboldu.

★ ★ ★

Genç adam kendine geldiği zaman, bileklerinde kelepçe bulunduğunu gördü. Buzlu camın önünde demir

parmaklıklar vardı. Yanında duran polis müfettişi ona dik dik bakıyordu:

— Şimdi sizi şehir hapishanesine götüreceğiz, dedi. İkinci sınıf ida-

(Devamı 5 inci sayfada)

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

Yüzbaşı Grey, çiftliğine gelerek, eski iş arkadaşı ve yeni çiftlik müdürü Galetski'yi buluyor.

İhtiyar makinist şaşırmış bir halde:

— Emredin, dedi. Sizi dinliyorum yüzbaşım. Fakat sizi böyle bir sırada karşımda göreceğimi hiç ummuyordum. Gözlerim yanılmıyor ya?..

Grey, gülmekten katılırcasına:

— Niye yanılsın? dedi. İşte karşındayım! Hem, her zamankinden daha neş'eliyim; farketmiyor musun? Biraz bekle de beraber gidelim..

Grey, mütebessim çehresiyle arkadaşının elini sertçe sıktı. Zavallı Galetski, bir takım tuhaflıkların ortaya çıkmak üzere olduğunu sezmiş; fakat patronunun bu zamansız ziyaretine hiç bir manâ verememişti. Araştırıcı gözlerle ondan bir şeyler öğrenmeğe çalışıyordu.

Grey, Galetski'nin bu merakını sezdiğinden:

— O kadar meraklanma, dedi. Fena bir şeyden bahsetmiyeceğim. Sana büyük, hem çok büyük bir müjdem var: Buraya gelirken, yolda neye karar verdim, biliyor musun? Bu arazide güzel bir havacılık okulu kuracağız. Okulumuz yarına aydın havacı gençler yetiştirecek.. Dünyanın her yerine nam salacak bir kartallar yuvası olacak açtığımız okul..

— Ne dediniz? Ne dediniz?

— Bir pilot okulu kuracağız, diyorum. Burası, genç kartallar için ideal bir yuva, sportif bir merkez olacak..

Galetski bilirdi ki, Grey hiç bir zaman boşuna konuşmaz; sözünü daima tutar ve hiç bir güçlükten kaçınmaz bir insandı..

Grey o akşam, üç ay içinde yapacakları hazırlıkların programını çizdi. Galetski'ye de bu hususta son talimatlarını verdikten sonra, yaylı araba ile istasyona doğru yollandı.

Yolda, aynı mevzuda konuşma devam ediyordu. Grey:

— Varsova'ya gidiyorum şimdi, diyordu. Üç gün içinde gereken makamlardan lâzım olan müsaadeleri alabileceğimi zannederim. Bu iş, biraz müşkül olacak ama, herhalde halletmek lâzım..

Trenle aynı zamanda istasyona girmişlerdi. Grey hemen biletini alarak kompartmana girdi. Lokomotif beyaz buharlarını püskürttü. Tekerlekler büyük, gayri muntazam gürültülerle harekete geçtiler. Hat boyunca sıralanmış renkli ışıklar, gecenin koyu karanlığı içinde neşeli gözler gibi parıldıyordu. Son vagonun kırmızı ışığı sallanıyor, küçülüyor ve nihayet gözlerden siliniyor, kayboluyor...

Galetski, boynu bükük, karanlığın içinde kaybolan treni ve trenin içinde kaybolduğu karanlığı seyrediyor, hayalden hayale geçiyordu.

Onu bu dalgınlıktan ayıran, istasyonun zil sesleri olmuştu. Birden irkildi. Yapacak o kadar çok işleri vardı ki, patronun dönüşüne kadar bütün istediklerini yapmış olmak için, bir dakika dahi kaybetmemek icabederdi.

Arabasına atlarken bir de sigara yaktı. Zihninin karma karışık, fakat kalbinin neş'eyle dolu olduğunu hissediyordu. Birden zihni gene Grey'e takıldı:

— Ne adam şu, diyordu. Üç dakikada bu mühim işe karar verdi; bütün işleri yoluna koydu ve tamamlamak üzere hemen yola çıktı. Yarın, kırk, elli işçinin çalışacağı bu muazzam arazi bir sanayi bölgesini andıracak, ufak Amerikan tipi bir şantiye vücut bulacak. Amerikan tipi diyorum; sanki onları da yapanlar, Grey'den daha azimli ve kudretli insanlar mı?

Galetski bu mukayeseleri yaparken aklı, diğerlerinin zenginliklerine gitti. İstediklerinden fazla dolarasahip bulunan bu adamlara mukabil, Grey, az buçuk parasıyla bu işin altından kalkabilecek miydi acaba?..

İşçilere, malzemeye, kurulması gereken elektrik santralına az para mı lâzımdı? Grey, cebindeki bütün parasiyla üç dört ufak tayyareden başka bir şey alamazdı muhakkak..

Galetski, bu işin parasızlık yüzünden halledilemiyeceğini düşünürken, başından aşağı kaynar su dökülür gibi oldu. Fakat biraz daha makul düşününce, kendi kendini teselli imkânını buldu:

— Grey işini bilir. O, benden iyi düşünmüştür muhakkak, dedi.

GREY, ÖLÜME MEYDAN OKUYOR

Galetski'nin hatırladığına göre, on yıl önce birisi, aşağı doğru bir pike uçuşu yapmayı tasarlamıştı. Konuşma arasında bu mesele yine açılınca Grey, her zamanki, kendinden emin edasiyle:

— Bunu ben başaracağım! dedi.

Tecrübe günü için bir cumartesi öğleden sonrası seçilmişti. Alanda, makinistlerden başka kimseler yoktu. İşte bundan cesaret alan Grey, hangarlardan ancak dört yüz metre yükseklikte, bu tehlikeli tecrübelerini yapmaktan çekinmiyordu.

Galetski de, Frey'e olan büyük itimadına rağmen:

— Eyvahlar olsun! Her şey mahvoldu! Bu tehlikeli işi başaramıyacak bu! diyordu.

Ansızın uçak yere doğru dikildi ve tam gazla inmeğe başladı. Yere iki yüz metre kala, müthiş bir gürültü ile sırt üstü çevrildi. İşte tam bu sırada, motör bir boğuntu geçirdi; hırıldadı ve sustu.

Uçak, sırt üstü müthiş bir hızla

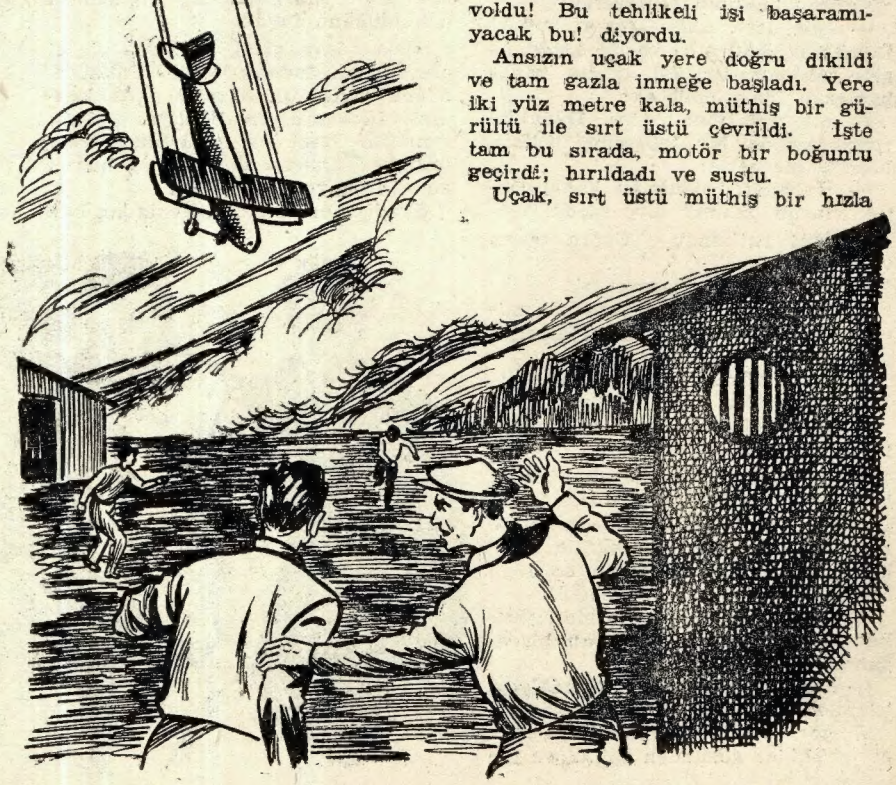

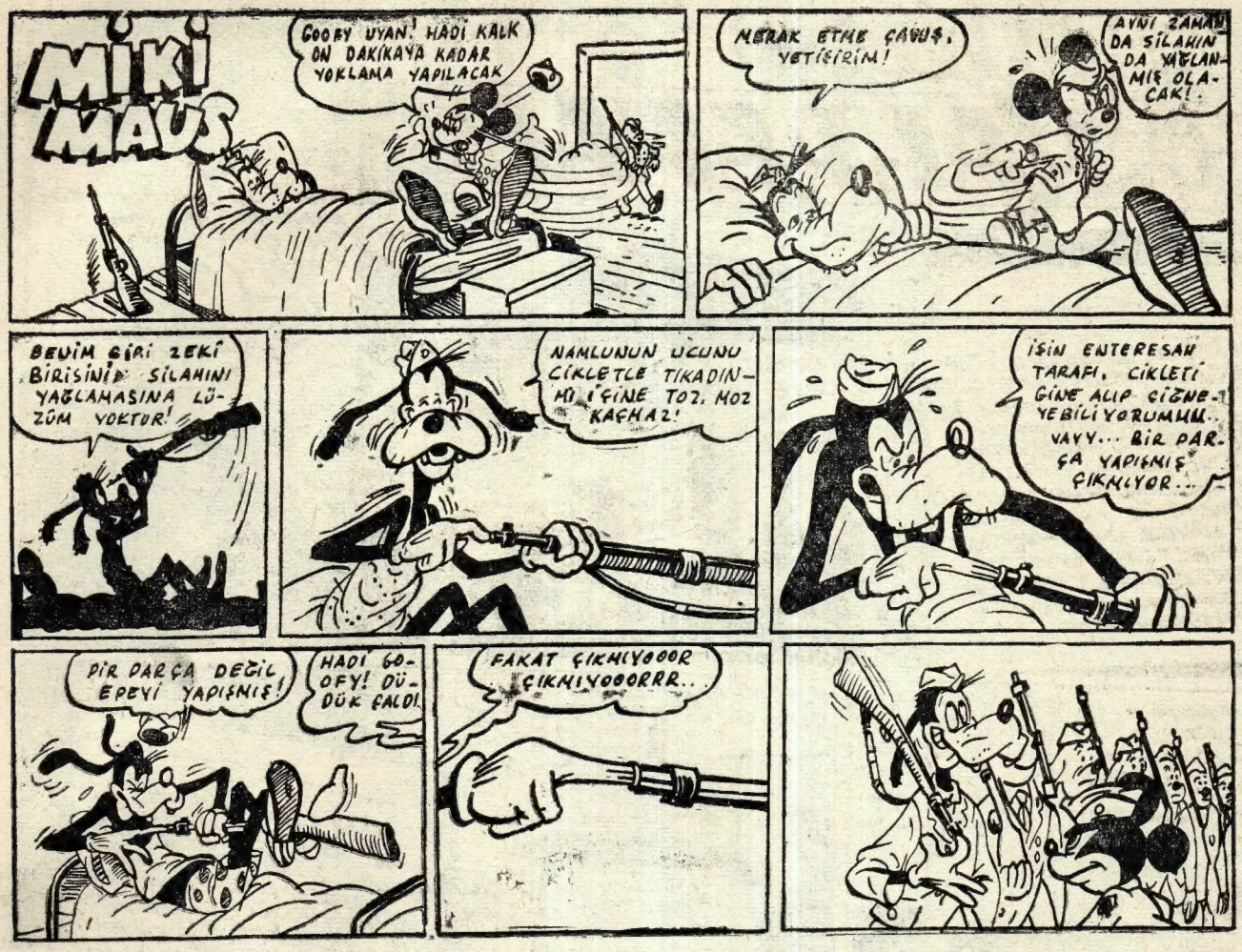

yere iniyor; içindeki pilotun, bu durumu düzeltemediği aşağıdan pek âlâ seziliyordu. Bir kurtuluş ümidi, burgu hareketi yapmakta kalmıştı. Fakat uçağın yere olan mesafesi yüz seksen metreden hiç de fazla değildi.

Bütün bu imkânsızlıklara rağmen Grey, bunu da başarmış; sert olmakla beraber uçağını yere indirebilmişti. Bir tekerlek üzerinde alana inişi görülecek şeydi. Heyecanla uçağın kapısını açan Galetski'ye, Grey gülerek:

— Benzinin, deponun üzerinden gelmesi icabediyor, dedi. Karbüratörü de değiştirin. Bunların yarına hazır olmasını istiyorum!

Galetski, hazırlıkları tamamladı: kanatların gevşemiş menteşelerini tamir etti ve değiştirdi.

Pazar günü Grey, ufak bir paket sarılmış paraşütüyle gelmişti. Bu hal, etrafındakilere çok fena tesir etmişti. Zira Grey, sık sık:

— Yaşamak için cesur olmak, ölmek için de bir paraşüte sahip olmak lâzımdır! derdi.

Demek ki bu tecrübe, ona, şimdiye kadar yaptıklarından daha tehlikeli geliyordu.

(Arkası var)

Idam Mahkûmu...

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

ma mahkûm oldunuz. Karar, elektrik sandalyesinde infaz edilecektir.

Gregori, hayretle gözlerini açtı.. Birdenbire içinde müthiş bir korku belirmişti. Titrek bir sesle:

— Niçin? diye sordu. Ben ne yaptım ?

— Bunu hâlâ soruyor musunuz?.. Bir kadını öldürdünüz.. Gerçi bir sokak kadınıydı. Fakat cinayet, cinayettir. Bundan başka, iki kişiyi de döverek, ağır surette yaralanmalarına sebep oldunuz. Bu kadar suç kâfi değil mi?

Gregori kekeledi:

— Ben.. Ben mi bir kadını öldürdüm ?..

Müfettiş, masanın üzerinden bir tabanca aldı. Gregori'ye gösterdi:

— Boşuna itiraz etmeyin, dedi. Geldiğimiz zaman bu tabancayı elinizde bulduk!

— Fakat bu silâh benim değil ki.. Ben hiç bir zaman yanımda tabanca taşımam! Ben masumum, anlıyor musunuz? Masumum!..

Müfettiş gülümsedi:

— Bunu her mücrim söyler, dostum! dedi.

Saatler birbirini kovalıyordu. Güneş, yavaş yavaş çekiliyordu. Hapishanenin koridorları kararmağa başlamıştı. Mahkûmların solgun benizleri, beyaz noktalar gibi görünüyordu.

O anda ayak sesleri duyuldu. Nöbetçi, etrafta dolaşmağa başlamıştı. Gregori kendi kendine, şimdi beni de almağa gelecekler, diye düşündü. Belki bir, belki de en fazla iki saat sonra..

Başı, demir parmaklıkların üzerine düştü. Kalbi acı ile burkuldu. Bu acı, saatler geçtikçe arttı. Ansızın dudaklarının üzerinden sıcak bir şey geçti.. Ağlıyordu.. Niçin?..

Demir kapı tekrar açıldı. İçeri üç kişi girdi. Gregori bunu, yaklaşan ayak seslerinden anlamıştı. Kapısının anahtar deliğinde ufak bir gürültü duyuldu.

Bir kaç dakika sonra, üç kişinin arasında dışarı çıktı. Diğer hücrelerde bulunan mahkûmlar, arkasından bakıyorlardı. İki yanında iki kişi olduğu halde yürümeğe başladı. Gregori, önüne bakarak, bitmiyecekmiş gibi uzayan bu merhametsiz yolda yürüyor, yürüyordu...

Gönüllü KAHRAMAN

...BÜTÜN DELİLLERİ TOPLAMIŞTIM. MUAMMAYI ÇÖZECEK ANAHTAR ELİMDE İDİ. DÜŞÜNMEYE İHTİYACIM VARDI. FAKAT ADAMLARIM KALEYE DOĞRU YÜRÜDÜLER. ONLARA KALE DUVARLARININ ÜÇ YÜZ METRE GERİSİNDE DURMALARINI EMRETTİM. NİYETİM KIZGIN GÜNEŞ ÇEKİLDİKTEN SONRA ORAYA TEKRAR DÖNMEKTİ...

AKŞAM...

YANGIN! KALE YANIYOR!

KALEDE YANGINI KİM ÇIKARDI?

HER HALDE ASKERLER DEĞİL, BİNBAŞIM! ONLAR KALENİN PERİLİ OLDUĞUNA İNANIYORLAR.

KAHRAMAN ASKERLER! ATEŞİ SÖNDÜRMEK İÇİN İÇİNİZDE GÖNÜLLÜ VAR MI?

ORASI PERİLİ CİNLERLE DÖVÜŞEMEYİZ.

BORAZAN NEREDE? NİÇİN GERİ DÖNMEDİ?

KAFALARI, GÖZLERİ VE KALBLERİ KORKU İLE DOLMUŞTU. HERHANGİ BİR ŞEY YAPMAK İMKÂNSIZDI. ZİNDERNÖF KALESİ YANDI VE BEN SADECE SEYİRCİ KALDIM. KIDEMLİ BİR ASKER OLMAMA NAMIYLE YEMİN EDERİM Kİ BU MUAMMAYI MAALESEF HALLEDEMEDİM...

ZİNDERNÖF KAL'ESİ VAK'ASI DOLABA KONDU VE HADİSE KAPANDI!..

FAKAT BENİM YERİMDE KİM OLURSA OLSUN, BU DELİLLERLE BU MUAMMAYI ÇÖZEMEZDİ...

KISIM II

ADIM JOHN GESTE... İŞTE TAM BİR SENE EVVEL ÇEKİLMİŞ AİLE RESİMLERİMİZ...

-ARKASI VAR-

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

JESS KANAPEYE KURULDUKTAN SONRA, TUHAF MACERASINI ANLATMAĞA KOYULDU.

DÜN AKŞAM SAAT DOKUZA DOĞRU F.74 DEKİ YERİMİ ALMAĞA GİDİYORDUM

3.

ÇOK GÜZEL MEHTAP VARDI. HATDA MAKİNİST BANA...

İNSAN, NEREDEYSE LÂMBASINI YAKMADAN GAZETE OKUYABİLECEK!

BİLİYORMUSUN, BENİM YAPACAĞIM BAŞKA ŞEYLER DE VAR!

KULLANDIĞIM UÇAK, KUVVETLİ AVCI UÇAKLARININ EN YENİ MODELİ İDİ.

BİR KAÇ DAKİKADA 5000 M.YE YÜKSELMİŞ, KONTROL ALETLERİNİ TETKİKE BAŞLAMIŞTIM...

UZAKLARDA BİR ATEŞ ÇİZGİSİNİN KARANLIK GÖKTE İZ BIRAKARAK KAYDIĞINI GÖRDÜM..

BU DA NE?

BÜYÜK BİR HIZLA İLERLEYEN BU IŞIĞIN ARKASINA TAKILDIM...

AZ SONRA YANINA YAKLAŞIP PROJEKTÖRÜ YAKTIM.

BİR TABAK KADAR BÜYÜK OLAN CİSİM, ÖNÜMDEN KAÇIYORDU...

BU PİLOTSUZ MAKİNE, SANKİ BENİM YAKLAŞMAMI İSTEMİYORDU... NİHAYET İYİCE YÜKSELDİ...

UÇAĞIMIN YAPISININ İCAP ETTİRDİĞİ SON YÜKSEKLİĞE KADAR ÇIKMIŞ VE GÜÇLÜKLE NEFES ALABİLİYORDUM. FAKAT BİRDEN BİRE..

YUVARLAK CİSİM İSTİKAMET DEĞİŞTİRİP ÜZERİME DİKİLDİ. ÇARPIŞMAMAK İÇİN ÂNİ BİR MANEVRA YAPTIM. BU ÇOK SERİ HAREKET BENİ BİR MÜDDET GÖREMEZ HALE SOKTU...

ARKASI VAR

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Bunu söyleyen Cingöz Recai idi. Tekrar etti:

— Allah cezanı versin! İnsan, elinde silâh varken, boğaza sarılır mı be?.. Ağaçları gördün de, kendini ormanda mı sandın?

Mehmet Rızanın arkasından fırlayan otel halkı da yaklaşıyordu.

Cingöz, Mehmet Rızanın koluna girerek:

— Yürü, dedi. Kuru kalabalığı başıma toplama, yürü! Seninle zaten konuşmak istiyorum. Şurada otomobilim duruyor. Atlıyalım ve açılalım.

Mehmet Rıza tereddüt ediyordu. Cingöz, onu âdeta otomobile doğru çekerek sürüklüyor ve öfkeli öfkeli söylüyordu:

— Afallama be!.. Gel işte.. Senin hayrına söylüyorum.. Gel, yürü!..

On adım kadar ileride duran otomobile atladılar. Motör hemen hareket etmişti. Karanlık yollarda, otel halkının gözünden kayboldu.

Cingöz, otomobilin içinde, elile burnunu sıkıyor:

— Kanadı be!.. diyordu.

Mehmet Rıza, hep tabancasını Cingöze doğru tutuyordu. Fakat şöfer, Recai'nin adamı olduğu için, bu iki serseri arasında silâhla oynamanın ne derece faydası olabileceğini de düşünmekten kendisini alamadı.

Cingöz, Mehmet Rızanın silâh tutan elini aşağı doğru itmişti:

— Bırak şu çocuklukları be Rıza! dedi. Adam gibi konuşalım.. Belçikalının cüzdanını aşırdım.. Fakat para için değil tabiî.. İçinde Arsen Lüpen'e ait bir şey bulmak ümidile..

Mehmet Rıza bağırdı:

— Cüzdanını mı aşırdın? Ya herif Arsen Lüpen değilse, namuslu adamsa, beni de senin ortağın sanacak.. Beni de hırsız zannedecek..

— Sus ulan kart işkembe! Cüzdanın içinde aradığımızı bulamazsak, götürür, kendi elinle iade edersin. Hırsız olmadığın, bilâkis namuslu ve cesur bir adam olduğun anlaşılır. Allah aşkına biraz teferruatı bırak da, esası konuşalım, üstad!

Cingöz Recai, cüzdanı cebine attı ve şöförüne emir verdi:

— Bizi bakırköyünde bir gazinoya götür!

— Başüstüne usta!

Cingöz, mendiliyle kanayan burnunu silerek mırıldandı:

— Bugün senin peşine koyduğum adamım, Yeşilköye kadar gelmiş.. Buradan bana telefon etti; senin bulunduğun oteli haber verdi. Otomobilime atlayıp evvelâ otele geldim. Sen bahçede oturuyordun. Bu otele niçin gelmiş olduğunu ilk önce tahmin edememiştim. Herhalde müşterilerden birinin peşine düşmüş olacaktın.

Garsonlardan birini çektim; beş papeli eline dayadım; Belçikalının bu otele gelimş olduğunu öğrenince meseleyi çaktım. Ben de senin gibi, herifin son trenle gelmesini bekliyordum. İçeriki salonda idim. Sen oradan geçtikçe, ben piyanonun arkasına saklanıyordum. Akasya yolunda Belçikalıyı takip eden gölge de bendim. Fakat senin, bahçede onunla konuştuklarını duymadım. 7 numaranın solundaki ufak odayı da ben tuttum.

Siz bahçede çene çalarken odama çıktım; balkondan Belçikalının odasına girdim; bavulunu karıştırdım, hiç bir şey bulamadım. Eğer herif Arsen Lüpen ise, tabiî gizli şeylerini ortada bırakacak değildi. Belki cüzdanını almakta bir fayda vardı. Fakat buna karar vermeğe meydan kalmadan, sofada bir ayak sesi duydum; kaçamadım. Işığı söndürdüm ve karyolanın altına girdim. Herif geldi, farkına varmadı; soyundu, pijamasını giydi; tam yatağa girerken beni görmez mi?..

Fakat bendeki çevikliğe bak, usta! Hemen karyolanın altından çıktım, herifin çıplak ayağına olanca kuvvetimle bastım. (Hep ayni iskarpinler ayağımda; sen tadını bilirsin) Karnına müthiş bir yumruk savurdum; duvara doğru sallanarak geriledi; ceketinin cebinden cüzdanı aldım ve dışarı fırladım. Şimdi Bakırköyünde, bir gazinoda bu cüzdanı beraber gözden geçiririz. Allah aşkına bu sefer münasebetsiz şakaları bırak..

Otomobil, Bakırköyünde bir gazinonun önünde durmuştu. Mehmet Rıza ile Cingöz oraya girerek tenha bir masada oturdular.

Cingöz Recai, hemen cebinden cüzdanı çıkardı ve masanın üstünde açtı. Bu, iş adamlarının kullandıkları büyük boyda, iyi cins marukenden, muhtelif gözleri olan, bir tarafı fazla şişkin, az kullanılmış bir cüzdandı.

Recai, şişkin tarafına parmaklarını sokarak çekti. Masanın üstüne yüzlerce lira dökülmüştü. Bunlara hiç bakmadan cüzdanın öteki taraflarını da aradı: Hep ayni kartvizitler, hep ayni isme yazılı pasaport, bir çok ticaret mektupları, perakende hesap notları..

Mehmet Rıza ile beraber cüzda-

nın içinden çıkan bütün kâğıtları teker teker ve dikkatle gözden geçirdiler. Bunların arasında Arsen Lüpen'in hüviyetiyle alâkası olan hiç bir şey yoktu. Cingöz, paraları ve kâğıtları yerli yerine yerleştirerek, cüzdanı Mehmet Rızaya verdi:

— Al, üstad! dedi. Zahmetimiz boşa gitti. Ya bu herif sahiden Aleksandr Ru isminde bir komisyoncudur; yahut bu Arsen Lüpen denilen adam o kadar ihtiyatkâr ki, hüviyetini belli edecek hiç bir şeyi üstünde taşımıyor. Senin bu adamla ne konuştuğunu sormıyacağım; çünkü hiç bir cevap vermiye ceğini biliyorum. Bunu geçelim.. Halbuki ben, sana büyük bir iyilikte bulunacağım: Hristo, bugün, Feriköyünde birevde gizlidir. Kız kardeşinin evi..

Bu kızın adı Fofo'dur. Sol elinin serçe parmağını vaktiyle dikiş makinesine kaptırmış; parmak kangren olmuş; dibinden kesilmiş.. Yani, kızın sol eli dört parmaktır. Bugün kardeşini ve belki bütün çeteyi evinde saklıyor.

— Sen bunları nereden öğrendin?

— Ben sana hepsini sonra anlatacağım. Şimdi cevap veremem. Bu Hristo'yu evvelâ ele geçirmelisin. Ondan, Ridvay'ların esrarı hakkında malûmat alacaksın.

— Bu Madam Ridvay bana masum gibi görünüyor.

— Bana öyle görünmüyor.. Sen sirkat esnasında onun iplerle bağlı olmasına bakma.. O, klâsik hiledir.

— Lüpenle ortak olduğuna mı kanisin?

— Lüpenin metresidir.

— Fakat bu kadın hiç evden çıkmıyor ve kimse ile temas etmiyor Hem niçin varisi olacağı kocasını soydursun? Hem ben, Mösyö Ridvay'ın hayatından da şüphe etmeğe başladım. Bu adam, hâlâ bulunamadı..

Cingöz Recai, yalvarışlı gözlerini Mehmet Rızanın yüzüne dikerek, dedi ki:

— Rıza, senden bir ricam var..

— Söyle.. Fakat polise ait bir şeyse nafile..

— Dinle iki gözüm: Yarın ben, kıyafetimi değiştirerek sana geleceğim; beraber yalıyı gezeceğiz.

— Olamaz!

— Peki.. İsrar etmiyorum. Senin inadını bilirim.. O halde şimdi bana müsaade et!

Cingöz ayağa kalktı. Mehmet Rıza da kalkmıştı:

— Bu akşam sana dokunmuyorum, dedi. Çünkü bana âdeta Hristo'nun adresini verdin!

— Unutma ki, Hristo'yu sana hatırlatan da bendim. Fakat öyle iken beni evinde yakalamağa kalkmıştın!..

— Karım vardı..

— Hakkın var. Teşekkür ederim. İstersen otomobilim seni tekrar Yeşilköye götürsün. Ben başka bir otomobille İstanbula gideceğim.

— Fakat...

(Devamı var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

KÖR AKTÖR

HİKÂYE

Paris'ten ayrılmadan bir kaç gün önce, bir Kasım sabahı, eski püskü elbiseli, çarpık bacaklı, üstü başı çamur içinde, beli bükük, uzun bacakları üzerinde tüyü dökülmüş bir leylek gibi titreyen ihtiyar bir adam, evime geldi.

Bu, eski aktör Biksiyu idi. Zavallı adam, ne kadar sefil bir duruma düşmüştü.. İçeri girerken yüzünü buruşturmamış olsaydı, kendisini asla tanımıyacaktım. O meşhur taklitçi ve şakacı adam, başı omuzları üzerine düşmüş, bastonunu bir klârnet gibi dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

Odanın ortasına kadar ilerledi ve kederli bir sesle:

— Merhamet, diye inledi. Zavallı bir köre merhamet ediniz!

Sonra bir, iki adım attı. Masaya çarptı. Bu, öyle mükemmel bir taklitti ki, gülmekten kendimi alamadım. Fakat o, büyük bir soğukkanlılıkla:

— Şaka yaptığımı zannediyorsunuz galiba! dedi. Gözlerime iyi bakınız!

Ve, nurunu kaybetmiş beyaz göz bebeklerini bana doğru çevirdi; kirpik namına bir şey kalmayan kireçleşmiş göz kapaklarını göstererek ilâve etti:

— Körüm.. Ömrümün sonuna kadar körüm.. İşte zaçyağile yazı yazmanın sonu.. O kepaze rol uğruna gözlerimi yaktım.. Ta çukurlarına kadar!..

O derece müteessir olmuştum ki, söyleyecek bir söz bulamadım. Sessizliğim onu üzmüştü:

— Çalışıyor muydunuz? diye sordu.

— Hayır, dedim. Kahvaltı ediyordum. Buyurun, siz de oturun.. Beraber yiyelim..

Cevap vermedi. Fakat burun deliklerinin titreyişinden, bu teklifimi kabul etmeğe can attığını anladım. Elinden tutarak onu yanıma oturttum. Kendisine kahvaltı hazırlanırken, zavallı adamcağız gülümseyerek masayı kokluyordu:

— Bunların hepsi güzel şeylere benziyor, dedi. Galiba bir ziyafete kondum.. Artık çoktanberi kahvaltı etmiyorum. Her sabah daireler arasında gidip gelirken, bir dilim ekmekten başka bir şey yediğim yok! Biliyor musunuz? Ben şimdi hükûmet daireleri arasında mekik dokuyorum! İşim, gücüm bu.. Bir tütüncü dükkânı açmak için izin koparmağa çalışıyorum. Ne yapayım, çoluk çocuk var..

Artık ne resim yapabiliyorum, ne de yazı yazabiliyorum. Yazılarını başkasına yazdır, diyeceksiniz ama, neyi yazdırayım? Kafamda bir şeyler kalmadı. Hiç bir şey icat edemem artık.. San'atım, Parisin kibar geçinenlerinin yapmacıklarını görmek ve onları göstermekti. Şimdi ise artık buna imkân yok!

Bir tütüncü dükkânı açmayı düşündüm. Tabiî bulvarlarda değil.. Bir dansözün anası, yüksek rütbeli bir subayın dul karısı olmadığım için, böyle bir şeye hakkım olamaz, hayır! Yalnız bir köşecikte küçük bir tütüncü dükkânı.. İstediğim bundan ibaret.. Büyük bir şey mi bu sanki?..

Bir vakitler pek gözde idim.. Prenslerin sarayında, büyük adamların, zenginlerin konaklarında yemek yerdim. Bütün bu adamlar, ya kendilerini eğlendirdiğim için veya dilimden korktukları için bana çok iyi muamele ederlerdi..

Şimdi kimseyi eğlendirecek veya korkutacak halde değilim. Ah gözlerim, zavallı gözlerim! Artık hiç bir yere davet ediymiyorum; çünkü sofrada kör bir adamın yüzünü görmek, hoşa gidecek bir şey değildir!..

Lûtfen bana ekmek verir misiniz? Ah, bu heriflerde hiç merhamet yok.. Altı aydanberi elimde istida, daireden daireye dolaşıyorum. Bütün bunlar, küçük bir dükkân açmak için..

Bereket versin, odacılar beni tanıyorlar; Onlar, benim için "İyi bir adamdır!" derler. Ben de onların himayesini, daha doğrusu yardımını kazanmak için, ya gülünçlü sözler söylerim veya onları kahkaha ile güldüren karikatürler yaparım.

Görüyorsunuz ya! Yirmi yıl süren muvaffakiyetli sahne hayatından sonra, ne hale geldim?

— Zaçyağı ile ne diye yazı yazmıştınız?

— Ah, o mel'un piyes; o canavar rol! İki gözüm o rol uğruna gitti! Ah.. Ah.. İşte bir san'atkâr hayatının sonu!..

Hal böyle iken, Fransa'da mesleğimize imrenen, ağzının suyu akan, sahnede bir defa alkışlanmak için her şeye katlanmağa hazır, binlerce kaldırım mühendisi var!.. Bunlara ne demeli, bilmem ki?.. Ah, hayal peşinde koşan budalalar hiç olmazsa benim sefaletim onlara örnek olsaydı!..

Zavallı adam, bu sözlerden sonra, burnunu tabağa sokarcasına eğerek, hırsla yemeğe başladı. Onu bu halde görmek, insanın yüreğini sızlatıyordu. Her an önündeki ekmeğini kaybediyor, bardağını bulmak için ellerini masada dolaştırıyordu.

Talihsiz aktör, körlüğe hâlâ alışamamıştı. Halbuki o, sahnede kaç defalar kör rollerine çıkmış ve büyük bir muvaffakiyetle oynamıştı...

Resimli

TOMURCUK

Yeni cildinden itibaren 10 sayfası 4 renkli olarak çıkacaktır.

MANDRAKE

KISA BİR ZAMAN SONRA BİR KÖYLÜ TARLASINDA..

ÖLÜ BULUNDU, ÖLDÜRÜLMÜŞTÜ. KLAGA O GECE TEKRAR EVE DÖNDÜ ÖLDÜRDÜĞÜ ADAMIN ELBİSESİNİ GİYMİŞTİ. ARTIK BU DEVİN USLANMASINA İMKÂN OLMADIĞINI ANLADIM.

BAŞIMA İŞ AÇMIŞTIM..

BU İĞNE NEDİR?

BUNU İŞTE O ZAMAN İCAT ETTİM.

KLAGA İLE GORA KAVGA ETTİKLERİ ZAMAN BU İĞNE ÇOK İŞİME YARIYORDU...

GORANIN ÜSTÜNE ATILAN KLAGAYI ANCAK BU İĞNE TUTABİLİYORDU.

FAKAT KLAGA GİTTİKÇE AZDI. ÖNÜNE ÇIKAN MAHLUKU YAŞATMIYORDU. BUNUN ÜZERİNE GÖÇ BAŞLADI. KÖYLÜLER KAÇIYORDU...

PEKİ NİÇİN SATOYA DÖNÜYORDU?

EV OLARAK BURAYI TANIMIŞTI. YAĞMURLU GECELER GELİRDİ.

İŞTE KIZIL GEÇİT'TEKİ DEVİN HİKÂSİ BU. BUNDA BENİM SUÇUM NE?

ASIL SUÇLU SİZSİNİZ. DEVİ NEDEN ÖLDÜRMEDİNİZ?

NE?! ESERİMİ NASIL YOK EDEBİLİRDİM.

-ARKASI VAR-

BAY TEKİN

29.

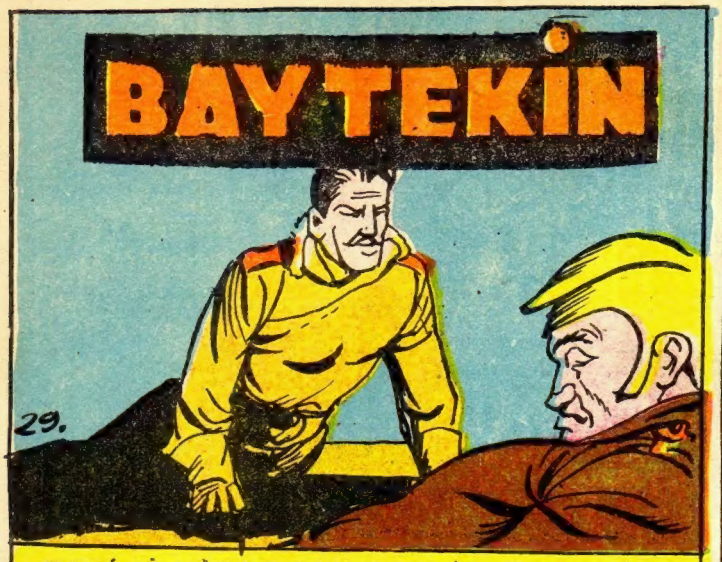

TALİHİ HİÇ DE YAVER GİTMEYEN DENİZALTIDA HAPSEDİLEN LİZANIN AĞABEYİ KENDİNE GELİR "BİR YERE ÇARPTIK GALİBA. NÖBETÇİ BAYILMIŞ!"

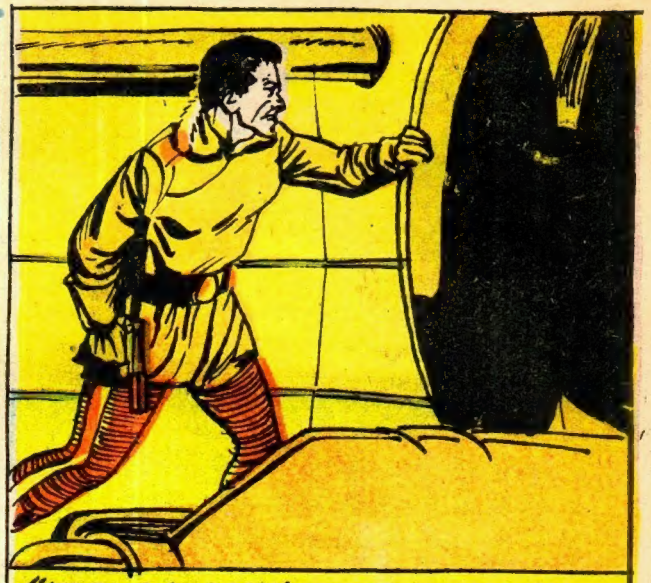

"KAPI DA AÇIK! BURADAN KURTULABİLİRSEM NE ALÂ! NÖBETÇİNİN DE SİLAHINI ALAYIM"

ÖN TARAFA DOĞRU İLERLEYEREK KAPTAN KAMARASINA YAKLAŞIR. BU SIRADA BAYTEKİN KRALA EMİRLER VERMEKTEDİR..

KORİDORU GEÇEREK BÖLMEYE YAKLAŞINCA, BAYTEKİNİ KARŞISINDA BULUR.

DALE BAĞIRIR "BAY TEKİN, ARKANA BAK!

FAKAT GEÇ KALMIŞTIR. BAYTEKİN BAŞINA YEDİĞİ DARBEYLE YIKILIR...

"AFERİM FROSTER, ŞİMDİ VAZİYET DEĞİŞTİ! SIRA BENDE.. DALE SEN BENİMLE GELECEKSİN. KAPTAN SEN BURADA KALACAKSIN"

"SEN BİR VATAN HAİNİSİN EYCE." "BENİM DÜŞMANLARIMA YARDIM ETTİN."

ARKASI VAR